

Préd 3.22

Így beláttam, hogy nincs jobb az ember számára, mint hogy örömét lelje munkájában, mert ez a sorsa. Mert ugyan ki juttathatja odáig, hogy lássa, mi lesz utána?

Megértettem, mondták elegen, eleget hogy sohasem léteztem, vagy, hogy a hetvenes évek óta legfeljebb ha kenyér-gőzt termelek. Mert már nem vagyok része rég a nemzeti kánonnak – mi az? –mondhatni, már nem is élek. Még papírom is van róla.

Szabad vagyok tehát! Végre azt csinálom, amihez kedvem van, ami érdekel, és nagyon nem érdekel, hogy tudnak-e követni. Akarnak-e követni. Mondom a magamét, ha megértik, jó. Ha nem – nem. Vénségemre gőgös lettem.

Érdekel, hogy hogyan válnak jellé, amik nem jelek, de dolgok, meg mit tudok kezdeni a vallás nélküli vallásossággal, lehet-e „kultur-zsidó” az ember, vagy muszáj fehér klepetusban leinolni, dallamra imádkozni?

Mi van, ha a Szöveg a kép, és a kép a szöveg? Ha látom, de nem értem, nem értem, de felfogom? Ha a Név, a kimondhatatlan képpé lesz?

Aktuális-e még amit tanulságként az új tárgyiasságból - Neue Sachlichkeit – magunknak kikapartunk, a Bauhaus, vagy akár az orosz avantgárd leckéjéből megértettünk valamit, vagy csak érteni véltünk?

Van-e tanulsága a neo-konstruktivizmusnak a fotóban? Túl tud-e lendülni a fotó, most a fotófotófotóra, nem a fotó és képzőművészet törvénytelen gyermekére gondolok, azon a helyzeten, ami sok presszió hatására a „kurátor-művészet”, digitális nyomulás, a szervezett kép helyett a generált, quasi véletlenszerűen létrejött, előállít.

Kivonul a szakasz. Az őrmester vezényel: Nóta! Az egyik katona vékonyan nyekergeti. Ráordít az őrmester: Maga mit csinál? Jelentem, tercelek. És miért tercel? Mert az úgy szép. Igen? akkor terceljen az egész szakasz!

Botfülem van. Nem tudok, nem akarok parancsra tercelni.

Préd 4.4

Láttam azt is, hogy minden igyekezet és minden siker csak az egyik féltékenykedése a másakra. Ez is hiábavalóság és szélkergetés!

Féner Tamás

A kiállítás szeptember 28-ig látogatható.